

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, zastoupen Mgr. Ludvíkem Kummerem, advokátem, se sídlem v U Prašné brány 3, Praha 1, proti žalované: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha 4, v řízení zastoupena Mgr. Jiřím Švejnohou, Dis., advokátem se sídlem Korunní 2569/108a, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 21. 6. 2013, č. j. 161/ČR/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2015, č. j. 11 Ad 12/2013 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále také „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 3. 7. 2015, č. j. 11 Ad 12/2013 – 26 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne ze dne 21. 6. 2013, č. j. 161/ČR/2007 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o uznání žalobce vinným ze spáchání disciplinárního deliktu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory. Předmětný delikt byl spatřován v závažném porušení povinností žalobce jako člena komory člena komory podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon č. 220/1991 Sb.“), jehož se měl dopustit tím, že v období od 1. 4. 2007 do 13. 12. 2007 vykonával funkci

odborného zástupce v Lékárně Ravenswood Pharma, v Písku, ulici Nádražní 2950, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu této funkce, tedy porušil svou povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou, odborně, způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat vnitřní stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy a povinnost odborně vést lékárnu jako držitel osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce vydaného Českou lékárnickou komorou. Za uvedené jednání byla žalobci jako disciplinární opatření podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 220/1991 Sb. uložena pokuta ve výši 20.000 Kč.

Podané žalobě městský soud s podrobným odůvodněním nevyhověl a žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Vzhledem k tomu, že obsah žaloby, stejně jako obsah podrobného odůvodnění napadeného rozsudku je účastníkům řízení znám, Nejvyšší správní soud opouští od jejich rekapitulace a v bližším odkazuje na jejich texty.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost předmětného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s."), tedy nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu stěžovatel uvedl několik kasačních námitek.

Nejprve namítá, že městský soud nesprávně posoudil jeho námitky vztahující se na vadu předchozího disciplinárního řízení, které vedla čestná rada žalované, ačkoliv k němu měla být, dle názoru stěžovatele, v prvním stupni příslušná čestná rada okresu. Dále stěžovatel namítá, že městský soud se při novém projednání žaloby poněkud bezvýhradně ztotožnil s (účelovou) argumentací žalované, že disponování osvědčením o výkonu funkce odborného zástupce je základní povinností každého člena žalované, který chce jako odborný zástupce působit. Odůvodnění se opírá o judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, sp. zn. 6 Ads 136/2011, který byl dle napadeného rozsudku vynesen ve věci s obdobným skutkovým základem. Stěžovatel však namítá, že daný rozsudek na jeho věc nelze aplikovat a že už jej vůbec nelze zobecnit tak, jak to v napadeném rozsudku učinil městský soud. Stěžovatel zpochybňuje, že závěry uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu mají obecnější platnost v tom smyslu, že požadavek platného osvědčení, vydaného žalovanou vyplývá z chráněného zájmu na ochraně zdraví, takže výkon funkce odpovědného zástupce v lékárně bez takového platného osvědčení je závažným disciplinárním proviněním, k jehož projednání je v prvním stupni příslušná čestná rada žalované. Městský soud nevidí žádný rozdíl ani v tom, zda byl disciplinárně obviněný v minulosti držitelem jiného osvědčení, nebo zda funkci odpovědného zástupce vykonával, aniž by kdy takové osvědčení získal. Stěžovatel byl, jak to konstatoval i městský soud, držitelem osvědčení pro funkci odborného zástupce (pro jinou lékárnu) od 1. 4. 2007, a tehdejší a později zrušená právní nepřípustnost výkonu funkce odborného zástupce i v jiné lékárně byla důvodem pro vzdání se tohoto osvědčení, které bylo místně nepřenositelné. Stěžovatel proto nesouhlasí se závěrem městského soudu, že předchozí držení osvědčení je pro posouzení závažnosti nevýznamné a určující je absence tohoto osvědčení v době spáchání disciplinárního provinění. Stěžovatel je naopak přesvědčen, že pro posouzení závažnosti disciplinárního provinění je významný důvod pozbytí osvědčení. Osvědčení nepozbyl proto, že by přestal splňovat požadavky, ale proto, že se osvědčení vzdal, aby se mohl ucházet o osvědčení pro jinou lékárnu (v témže okrese, provozovanou týmž zaměstnavatelem), do které jej tehdejší zaměstnavatel přeložil. Držení osvědčení pro

jinou lékárnu bylo v té době překážkou pro získání jiného osvědčení, a tehdejší stavovské předpisy žalované znemožňovaly přenositelnost získaného osvědčení na jinou lékárnu. Stěžovatel se po přeložení tedy musel nejprve svého tehdejšího osvědčení vzdát, požádat o nové, a po určitou dobu tak neměl osvědčení žádné. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem ani v tom, že ani změny právní úpravy licenčního řádu žalované neměly vliv na kvalifikaci skutku, neboť stěžovatel žádné osvědčení v inkriminovanou dobu neměl. Úvaha městského soudu ochraně zdraví prostřednictvím licenčních řízení tak podle stěžovatele postrádá potřebné ratio, neboť vzdání se osvědčení za účelem možnosti získat osvědčení pro jinou lékárnu nic na jeho způsobilosti změnit nemůže. Stěžovatel poukazuje také na to, že takový postup nepraktikuje žádná jiná komora, což dokládá příkladem advokátů a České advokátní komory, a dodává, že stejně absurdní by bylo vydávání osvědčení o řidičském průkazu řidičům, které by je opravňovalo k řízení jen na území vždy daného okresu. Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem městského soudu, že žalovaná nemusela činit podrobné zjištění dokladů, které měly být žalobcem doplněny v licenčním řízení, pokud je nepovažovala za podstatné pro hodnocení závažnosti deliktu. Nicméně závažnost skutku, podle žalované i městského soudu, má vyplývat z potenciálního ohrožení zdraví pacientů nezpůsobilým lékárníkem, a licenční řízení by mělo představovat filtr, který k výkonu funkce nepropustí osoby, jež by mohly pacienty ohrožovat. Samotná žádost o licenci podle licenčního řádu žalované (v současném znění) však funkci takového filtru plnit nemůže, neboť je ryze administrativním úkonem a kromě čestného prohlášení žadatele o jeho bezúhonnosti žádné další informace, které by mohly indikovat příp. nezpůsobilost žadatele, neobsahuje. K tomu stěžovatel doplnil, že k žádosti o licenci je (byl) žadatel podle § 10 licenčního řádu žalované povinen přiložit: a) přehled dosavadní praxe (tento přehled o svých členech má žalovaná z vlastní úřední činnosti), b) kopii rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách (toto oprávnění se váže na podmínky v § 16, bez negace některou z podmínek v § 17, z čehož plyne, že již toto je filtrem a nikoliv, že filtrem je až licence žalované), c) v případě žadatele o vydání osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka kopie dokladů, potvrzujících specializovanou způsobilost žadatele podle zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta. K výkonu povolání farmaceuta má podle § 3 tohoto zákona ten, kdo je odborně a zdravotně způsobilý a bezúhonný. Odborná způsobilost je dána vysokoškolským vzděláním v oboru farmacie, zdravotní způsobilost se dokládá lékařským potvrzením a bezúhonnost výpisem z trestního rejstříku. Z uvedeného je podle stěžovatele zřejmé, že licence a řízení, předcházející jejímu udělení preventivní úlohu, deklarovanou žalovanou neplní a jsou spíše zbytnými administrativními úkony bez reálného pozitivního dopadu na kvalitu poskytovaných lékárnických služeb. Stěžovatel nesouhlasí ani s částí odůvodnění napadeného rozsudku, že k následku, způsobenému spácháním deliktu, je třeba přihlédnout pouze tam, kde je následek obligatorním znakem postihované skutkové podstaty. Soud správně deklaroval, že žádný následek deliktem způsoben nebyl, avšak toto zjištění nepromítl do úsudku o přiměřenosti uložené sankce, kterou stěžovatel jako žalobce rovněž zpochybnil. Z výše uvedených důvodů stěžovatel rovněž považuje uložený trest za zcela nepřiměřený. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil Městskému soudu v Praze k novému projednání a aby žalované uložil nahradit stěžovateli k rukám jeho právního nástupce náklady řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém sdělila, že napadený rozsudek považuje za správný a s jeho úvahami vysvětlenými v odůvodnění se plně ztotožňuje a souhlasí s nimi. Kasační námitky vnímá jako rozdělitelné do tří skupin.

Takto se žalovaná za prvé vyjadřuje k námitce věcné nepříslušnosti Čestné rady České lékárnické komory a závažnosti disciplinárního deliktu, od níž se věcná příslušnost odvíjela. Nejprve poznamenává, že k této námitce se již opakovaně podrobně vyjadřovala, a to jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě. Městský soud se potom vypořádáním této námitky zabýval na poslední třetině str. 6 a na str. 7 napadeného rozsudku. Stěžovatel vykonával funkci odborného zástupce bez předepsaného osvědčení po dobu více než 8mi měsíců, přičemž podle názoru Nejvyššího správního soudu podle odkazovaného rozsudku ze dne 22. 12. 2011, sp. zn. 6 Ads 126/2011, byla shledána jako dostatečná pro závažnost shodného deliktu zakládající věcnou příslušnost čestné rady žalované doba podstatně kratší. Z uvedeného rozsudku přitom vyplývá, že Nejvyšší správní soud nepovažuje vydání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce za pouhou formalitu, dle názoru stěžovatele „zbytnou“, ale naopak situaci, kdy vykonává funkci odborného zástupce bez takového osvědčení, považuje za velmi společensky nebezpečnou. Žalovaná opakovaně, a také v souladu s názorem městského soudu, uvádí, že není pro posouzení závažnosti disciplinárního deliktu stěžovatele rozhodné, zda v minulosti osvědčením pro výkon funkce disponoval či nikoliv, a příp. z jakého důvodu mu zaniklo. Stěžovatelovou přirovnání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce k řidičskému oprávnění anebo k licenci advokáta má žalovaná za zcela nepřiléhavé. Ani řidičské oprávnění, ani licence advokáta, není vázáno/a na konkrétní místo řízení vozidla nebo konkrétní místo výkonu advokacie. To na rozdíl od výkonu funkce odborného zástupce dle § 9 odst. 2 zákona č. 160/1992 Sb., v tehdy platném znění, jež byl spojován s konkrétním zdravotnickým zařízením, v daném případě s konkrétní lékárnou. Totéž platilo i pro osvědčení vydávané v souladu s § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. 220/1991 Sb., které bylo podle Licenčního řádu ČLnK v tehdy platném znění vázáno na konkrétní lékárnu a opravňovalo držitele osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce pouze v konkrétní lékárně. Ke změně došlo teprve v souvislosti s přijetím zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, účinného od 1. 4. 2012, který začal vázat funkci odborného zástupce nikoliv na konkrétní zdravotnické zařízení, nýbrž, na poskytovatele zdravotních služeb, který může provozovat více lékáren. Stěžovatelka dále připomenula, že v posuzované věci žalovaná u nové žádosti stěžovatele vyzvala k doplnění jeho žádosti o přesně specifikované požadované doklady, následně byla žádost stěžovatele zamítnuta, stěžovatel rozhodnutí převzal, opravný prostředek proti němu nepodal a rozhodnutí nabylo právní moci. Poté stěžovatel vykonával svoji funkci v rozporu s právními a stavovskými předpisy naprosto záměrně zcela bez jakéhokoli osvědčení. Stěžovatelův nesouhlas s povinnostmi stanovenými vnitřními předpisy žalované jej neopravňuje k jejich svévolnému porušování a nezbavuje jej odpovědnosti za disciplinární provinění, které tímto svým jednáním naplní. Žalovaná dodává, že závažnost uvedeného jednání byla rovněž zdůrazněna ve stanovisku čestné rady žalované ze dne 23. 9. 2009, v němž je uvedeno, že za závažné porušení povinností člena komory bude čestná rada považovat opomenutí podání žádosti o vydání osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce dle licenčního řádu po dobu delší než 1 měsíc, od zahájení výkonu této funkce. Žalovaná je tedy toho názoru, že čestná rada žalované byla pro závažnost předmětného porušení povinností k jeho projednání příslušná.

Dále, za druhé, se žalovaná vyjádřila k námitkám proti povaze licenčního řízení, z nichž v podstatě plyne, že stěžovatel považuje licenční řízení za administrativní úkony bez reálného pozitivního dopadu na kvalitu poskytovaných služeb. S tím žalovaná nesouhlasí a licenční řízení vedoucí k udělení příslušného osvědčení má za základní předpoklad pro to, aby žalovaná mohla plnit svoji dozorovou funkci uloženou zejména § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o komorách, ve znění pozdějších předpisů, tj. dbát o to, aby její členové vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády komory. Žalovaná současně připomíná, že k povaze licenčního řízení žalované se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soudu ve shora citovaném rozsudku.

Za třetí se žalovaná vyjádřila k námitkám, v nichž stěžovatel nesouhlasí s úvahami městského soudu stran následku spáchaného disciplinárního deliktu. Žalovaná naopak s argumentací městského soudu souhlasí, a to plně, s tím, že podmínka přihlížení k následkům se nepoužije v případě ukládání trestů za disciplinární delikty, které jsou svou povahou ohrožovací, tzn., kdy je skutková podstat naplněna i bez způsobení následku. Zájmem, který je v předmětném případě chráněn, je zájem na zachování kázně členů v rámci žalované jako stavovské organizace a respektování stavovských předpisů. I když v projednávané věci nedošlo ke způsobení žádného následků, má žalovaná uloženou pokutu 20 000 Kč za plně adekvátní závažnosti spáchaného disciplinárního deliktu. Při ukládání sankce byly zohledněny přitěžující i polehčující okolnosti, stejně jako zdravotní stav stěžovatele a jeho nepříznivá finanční situace.

Závěrem svého vyjádření žalovaná uvedla, že kasační stížnost nepovažuje za důvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl a žalované přiznal náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

V prvé řadě je třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno poté, co bylo předchozí rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2009, č. j.: 161/ČR/2007, v dané věci zrušeno rozsudkem městského soudu č. j. 9 Ca 294/2009 - 48 ze dne 29. 11. 2012 a věc byla vrácena k dalšímu řízení a novému rozhodnutí. Jeho výsledkem bylo, či je, nyní přezkoumávané rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2013, č. j. 161/ČR/2007.

Jádro napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že stěžovatel byl postižen pokutou, že po jmenovitě vymezenou dobu v délce cca 8 měsíců vykonával funkci odborného zástupce v konkrétní lékárně, aniž by disponoval předepsaným osvědčením pro výkon této funkce.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, jejíž obsah Nejvyšší správní soud, v zájmu co nejobjektivnějšího předestření a posouzení věci, výše prakticky doslovně rekapituloval, nezpochybňuje, že ve zjištěné době daným osvědčením nedisponoval, a kromě pochybnosti, zda byla k projednání zjištěného disciplinárního provinění příslušná žalovaná, převážně polemizuje s tím, zda takové osvědčení potřeboval, zda nebylo nadbytečné, a také zdůrazňuje, že tvrzeným porušením povinnosti nedošlo k žádnému nepříznivému následku. Závěrem, ve spojení s posledně uvedeným potom ještě označuje výši pokuty tak, jak byla uložena, za zcela nepřiměřenou.

Z obsahu spisu je zřejmé, že kasační námitky jsou obdobou formulací převážné části žalobních námitek, a městský soud se s nimi již dostatečně a také velmi podrobně vypořádal. Stěžovatel však s tímto jejich vypořádáním nesouhlasí a v kasační stížnosti převážně opakuje svoje pohledy a názory na to, jak by měla být příslušná úprava vnímána a uplatňována.

Nejvyšší správní soud se podrobném seznámení s obsahem spisu a po prostudování napadeného rozsudku s podanou kasační stížností nemůže v žádném bodu ztotožnit, a naopak se plně ztotožňuje s věcně i právně správnou argumentací městského soudu, a tuto považuje nejen za vyčerpávající, ale také za plně přesvědčivou.

Nicméně přesto se Nejvyšší správní soud považuje za vhodné, a také potřebné, sám, k obsahu kasační stížnosti vyjádřit, a to s akcentem na kasační námitky a jejich vyznění tak, jak to považuje za rozhodné pro právní posouzení předmětné věci.

Stěžovatel v prvé řadě, a to jak již bylo poznamenáno – opakovaně, namítá, že k projednání vytýkaného pochybení nebyla příslušná *čestná rada žalované*, ale měla vytýkané pochybení projednat *čestná rada okresního sdružení*. Městský soud v napadeném rozsudku k této námitce, uplatněné v žalobě, rozvedl a vyargumentoval, proč byla k projednání příslušná čestná rada žalované. Nejvyšší správní soud s vyvozeným právním názorem městského soudu a se souvisejícím odůvodněním plně ztotožňuje a toliko stručně dodává, že Čestná rada žalované je podle § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. věcně příslušná uložit disciplinární opatření pouze za závažné porušení povinností člena komory uvedených v ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Uložení disciplinárního opatření za jiné než závažné porušení těchto povinností člena České lékárnické komory potom podle § 13 odst. 3 citovaného zákona náleží do věcné příslušnosti čestné rady okresního sdružení lékárníků. V posuzované věci nebyla sporná skutková zjištění žalované, že stěžovatel v období od 1. 4. 2007 nejméně do 13. 12. 2007 vykonával funkci odborného zástupce v Lékárně Ravenswood Pharma, v Písku, ulici Nádražní 2950, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu této funkce. Žalovaná v již napadeném rozhodnutí k otázce závažnosti jednání osoby, která vykonává funkci odborného zástupce, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 126/2011 - 124 ze dne 22. 12. 2011, v němž byla posuzována do značné míry obdobná věc, a kde pro naplnění závažnosti shledal Nejvyšší správní soud i dobu výkonu této funkce bez osvědčení podstatně kratší. Nad rámec uvedeného žalovaná uvedla, že závažnost shora uvedeného jednání byla též zdůrazněna ve stanovisku čestné rady ze dne 23. 9. 2009, v jehož bodě 2 se uvádí, že za závažné porušení povinností člena komory uvedených v ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. bude čestná rada nadále považovat opomenutí člena České lékárnické komory, který do 1 měsíce od zahájení výkonu funkce

odborného zástupce v lékárně nepodá žádost o vydání osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce dle licenčního řádu. Městský soud potom za tohoto stavu věci rozhodl i podle názoru Nejvyššího správního soudu naprosto správně, když danou situaci vyhodnotil tak, že se v dané věci jednalo o závažné porušení povinností člena komory, a ve smyslu platné právní úpravy byla k jeho projednání příslušná čestná rada žalované.

Další námitky stěžovatele, byť formulované z více dílčích úhlů pohledu, se v souhrnu vzájemně dovolávají toho, že stěžovatel fakticky podmínky pro to, aby byl držitelem příslušného osvědčení splňoval, ostatně jím předtím disponoval, a vzdal se je jen proto, aby v souladu s tehdy platnou úpravou mohl získat totéž oprávnění pro jinou lékárnu, kam nastoupil pracovat, neb tehdy nebylo osvědčení přenositelné. Požadované osvědčení, v situaci, kdy podle svého názoru podmínky pro ně splňoval, stěžovatel označil za zbytné, a celý tehdy předepsaný režim vydávání daného osvědčení za ryze administrativní. Rovněž s těmito námitkami se městský soud vypořádal plně náležitě. Jakkoliv Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že požadavek předchozí právní úpravy na nepřenositelnost předmětného osvědčení (resp. jeho vázanost na vždy konkrétní lékárnu) se může z dnešního pohledu, kdy již platí jiný režim, daný § 14 zákona č. 372/2011 Sb., a také promítnutý do licenčního řádu žalované, se může jevit jako přísný, na posouzení rozhodované věci to nemůže mít vliv. I městský soud výslovně, a přitom zcela správně, poukázal na to, že stěžovatel byl disciplinárně postižen za to, že po vymezenou dobu nedržel žádné osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce. Takto vymezený skutek by přitom byl správním deliktem jak podle předchozí právní úpravy, tak i podle této pozdější, neboť stran povinnosti mít osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce k žádné změně nedošlo. Nejvyšší správní soud proto může toto vypořádání předmětné námitky městským soudem e jen odsouhlasit, resp. potvrdit.

Stěžovatel dále výslovně v kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že k následku, způsobenému spácháním deliktu, je třeba přihlédnout pouze tam, kde je následek obligatorním znakem postihované skutkové podstaty, a to v situaci, kdy podle stěžovatelova názoru městský soud sice správně deklaroval, že žádný následek deliktem způsoben nebyl, avšak toto zjištění nepromítl do úsudku o přiměřenosti uložené sankce, kterou stěžovatel jako žalobce rovněž zpochybnil. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že takto formulovanou žalobní námitkou se městský soud zabýval a tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, a to proto, že daný delikt je svou povahou deliktem ohrožovacím, a bezprostřední následky se u něj ani projevit nemohou. K tomu Nejvyšší správní soud toliko dodává, že jak stěžovatel, tak žalovaný i městský soud, se pohybují v rovině vyjádření k následkům, jež by se daly označit jako „materiální“. A ty se u ohrožovacích deliktů skutečně neprojevují. V „inmateriální“ rovině je u těchto deliktů jako nežádoucí potom možno, a také nutno, považovat již to, že došlo k ohrožení zájmu, který je porušenou právní úpravou vždy chráněn. A to se také v posuzované věci promítlo do úvahy o výši uložené sankce, stejně jako do jejího odůvodnění. Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. může čestná rada komory uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření pokutu od 3.000 do 30.000 Kč. Ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. přitom stanoví, že každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony. Za tohoto stavu právní úpravy, ve spojení se zjištěným skutkovým stavem, kdy stěžovatel porušil specificky kvalifikovanou povinnost

disponovat osvědčením pro výkon zvláště kvalifikované funkce, kterou fakticky vykonával, a toto porušení povinnosti trvalo delší dobu, aniž by stěžovatel (po zamítnutí jeho žádosti pro nedoplnění požadovaných podkladů) činil cokoliv ke zjednání nápravy, je potom i Nejvyšší správní soud toho názoru, že uložená pokuta byla, vzhledem k uvedenému možnému rozpětí, přiměřená i co do své výše.

Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud, namísto toho, aby jednotlivé dílčí závěry jinými slovy prakticky „opakoval“, ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text daného odůvodnění, který je účastníkům řízení znám.

Po přezkoumání kasačních námitek stěžovatele Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani žalovaná, ani městský soud tedy při posuzování předmětné věci nepochybily a rozhodly správně a v souladu se zákonem. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovaná je samosprávnou veřejnoprávní korporací, která disponuje dostatečným odborným aparátem, aby mohla v řízení o kasační stížnosti odpovídajícím způsobem jednat bez využití právní pomoci. Pokud využila služeb advokáta k sepisu vyjádření ke kasační stížnosti, nepovažuje Nejvyšší správní soud tyto náklady za nutné ani účelně vynaložené, a proto přes její úspěch ve věci jí náhradu nákladů právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu